

NEIX L'ESCRITURA

Molts de camins eren cursos d'aigua. L'home escrutava els equinoccis, escrutava laberints i, a llocs sagrats, salvava la memòria dels morts. Tot era rar i bell: la violència dels abismes, les ombres escarlates, la flaire de marduix del pleniluni, el bleixar de dos cossos, que ocultava la selva. Tot era rar i bell. Del seu poder anímic sobre el sílex, sobre els secrets de les pedres calcàries, l'home en va fer les eines, cavernes, les adipositats i els ritmes de les venus; en va fer un costum com de tenir dues mans. Després, aixecà sales hipòstiles, interpretà els auguris, va establir calendaris. L'home era així, indòmit, èpic, naïf. I, un dia, es va sotmetre a una experiència brutal: explicar l'ésser. Invocà el vent, la claror súbita, malva-rosa d'un àngel, traçà el primer gargot.